

The book is owned by คุณตัน(00002)

Typed to Word Document by คุณกึ่งกมล (00387), คุณภูษิต (00063), คุณสมศักดิ์ (00133)

Converted to PDF Format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

สามเกลอกับลูก

ตอน

หัวล้านใจน้อย

ป.อินทรปาลิต

พออย่างเข้าสู่เดือนมีนาคมอากาศร้อนอบอ้าว บรรดาท่านผู้ที่มีเงินเหลือใช้ทั้งหลาย ต่างก็พากันเดินทางไปพักผ่อนตากอากาศตามความพอใจของตนบ้างก็ไปสุดเขตเหนือ บ้างก็ล่องลงใต้ ที่มีเงินขนาดเงินถึงหรือ ถ้าขาดความร้อนอบอ้าวในเมืองไทยไม่ไหวต้องจี้เรือบินไปเมืองนอก พาผีเสื้อสมุทรหรือยายแม่มดที่บ้านไปเพราะไม่มีทางปฏิเสธ ที่เหลือवलลดหน่อยก็แอบพาอิหนูหน้ำมนไป ส่วนสถานที่ตากอากาศของคนจนหรือคนที่มีเงินไม่พอที่จะไปตากอากาศก็คือสนามหลวง คว้าวพันหรือคูกีฬาไทยตามอัธยาศัย

เพราะคุณหญิงวาดมีบ้านพักตากอากาศหรูหรายู่ที่หัวหินท่านจึงพานันทา นวลลออ ประภาและประไพไปพักผ่อนมีกำหนดหนึ่งสัปดาห์ เดินทางโดยรถตรวจการซึ่งมีนายสมานเป็นคนขับ สาวใช้สองคนและคนใช้คนหนึ่งขึ้นรถโดยสารต่างจังหวัดล่วงหน้าไปก่อน

วันนั้นตรงกับวันเสาร์

ปอนเตี้ยยกแก๊งเข้ามาในบ้าน "พัชรภรณ์" ตอน ๑๐.๐๐ น.เศษ ศาสตราจารย์ดำรงทำหน้าที่ขับรถคันนี้ซึ่งเป็นรถที่คุณหญิงวาดซื้อไว้ให้หลานชายของท่านทั้งสี่คนใช้โดยเฉพาะ ร.อ.พนัสลูกชายของพลน้อยอยู่ทางซ้ายของดำรง ส่วนร.อ.นพ และร.อ.สมนึกนั่งเคียงคู่กันอยู่ตอนหลังรถ

ดำรงบังคับรถแก๊งคันงามแล่นมาหยุด หน้าตึกใหญ่และกดแตรเสียงสั้น ๆ ติดกันสามสี่ครั้ง

เจ้าแห้ววิ่งเหยาะ ๆ ออกจากห้องโถงในเวลาเดียวกับที่ลูกชายของสี่สหายพาตัวลงมาจากกรด

"แห้วไว้ย" พนัสร้องเรียกเจ้าแห้ว "ลงมานี่ซี ขนของในรถไปไว้ที่ตึกครัว"

เจ้าแห้วเดินลงบันไดมาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"รับประทานพวกคุณไปจ่ายตลาดมาหรือครับ"

พนัสพยักหน้าและยิ้มให้

"เออ ประเดี๋ยวแกไปช่วยเราทำอาหารกลางวันนะ"

เจ้าแห้วอ้าปากหวอ

"พวกคุณจะทำกันเองหรือครับ"

เสียดีพูดเสริมขึ้นทันที

"เราจะทำอาหารกลางวันแบบอาหารไทยเลี้ยงพวกคุณพ่อและคุณปู่ของเราละ"

"ไอ้โฮ" เจ้าแห้วคราว "รับประทานลำบากนักซื้อเขารับประทาน หรือให้แม่ครัวเขาทำไม่ได้ดีกว่าหรือครับ"

ร.อ.ตำรงมองดูเจ้าแห้วอย่างเคือง

"อย่าดูถูกเราไว้ย่ำแย่อยู่อเมริกาพวกเราทำอาหารกินกันทุกวันอาทิตย์ พวกนักเรียนไทยล้วนแต่ติดใจในฝีมือปรุงอาหารของพวกเราทั้งนั้น"

เสี้ยตีหัวร่อหึ ๆ

"บางคนท้องเดินเหมือนเป็นอหิวาต์ไปก็มี" แล้วเขาก็หันมามองดูลูกชายของนิกรซึ่งยืนนับนิ้วมืออยู่ "คิดอะไรอ้ายนพ"

ร.อ.นพยิ้มให้เพื่อนเกลอของเขา

"กัณกำลังคิดว่าน้ำพริกที่จะใช้แกงไก่จะเอาใส่อะไรบ้าง จำได้แต่เพียงว่า หอม กระเทียม พริกแห้ง พริกไทย ผักชี ยี่หระ"

สมนึกพูดต่อจนพ

"ซ่า กระเทียม กระชาย ลูกเป็ยกั๊ก ใบมะกา ดีปลี ขมิ้นอ้อย ขิงนิคหน้อย แล้วก็ดินประสิว เพื่อช่วยให้ไก่หายเหนียว ผงซุรสถ้อละบาทสักสองห่อ เกลือปน แล้วก็ผิวมะกรูด"

เจ้าแห้วผลอดหัวเราะก๊าก

"เครื่องแกงคุณนึกแทนยาถ่ายได้อย่างดีทีเดียวครับ รับประทานโกร๊กเลยครับ"

พนัสพูดตัดบท

"ชนของในรถไปที่ตึกครัว ไม่ต้องออกความเห็นอะไรไว้ย่ำ พวกฉันทำกินกันได้ก็แล้วกัน"

ครั้นแล้วเจ้าหนูรูปหล่อทั้งสี่คนก็พาตัวเดินขึ้นไปบนตึก พอเข้ามาในห้องโถงทุกคนก็แลเห็นสี่สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉนิกฯ กำลังนั่งสนทนากัน

"เตี้ย" สมนึกร้องลั่นห้อง "พวกผมไปจ่ายตลาดที่ประตูน้ำมาครับวันนี้เตี้ยกับลุงพลอากาศอาหมอมและคุณปู่อย่าไปไหนนะครับตอนเที่ยงเราจะเลี้ยงอาหารกลางวันซึ่งพวกผมช่วยกันทำ"

คณะพรรคสี่สหายหันมามองดูกันแล้วพลก็หัวเราะเบา ๆ

"ว่ายังไง เราตั้งใจจะไปกินน้ำชาที่ประตูชัยตอนเที่ยงเห็นจะต้องดซีนะ"

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ มองดูหลานชายของท่านทั้งสี่คนด้วยความเอ็นดู

"พวกเจ้าทำกับข้าวเป็นหรือ"

นพยิ้มให้คุณตาของเขา

"ถามเสียใหม่ครับคุณตา คุณตาควรจะถามว่าพวกเรา ทำอาหารของชาติไหนได้บ้าง พุดแล้วจะหาว่าคุยครับ อาหารฝรั่ง อาหารแขก อาหารจีนหรืออาหารไทย"

"ทำไม่ได้" นิกรเสริมขึ้นเบา ๆ

ร.อ.นพจุกปาก

"พ่อละก้อเป็นเสียอย่างนี้ พวกผมไปจ่ายตลาดเฉลิมลาภ ที่ประตูน้ำหมดเงินไปเกือบ ๕๐๐ บาท ถ้าทำไม่เป็นเราจะยอมเสียเงินหรือครับ"

"เฮ้ นายพลดิเรกร้องขึ้นดัง ๆ "หมดเงินไปเกือบครึ่งพัน สำหรับอาหารกลางวันมือเดียวยังงั้น เอะ"

พนัสว่า "อ้ายนพมันพูดเกินความไปครับอ้าหมอ กับข้าวสำหรับอาหารกลางวันร้อยกกว่าบาท เท่านั้น นอกนั้นเราซื้อเครื่องกระป๋องและอะไรต่ออะไรมาอีก พวกเราจะเข้าครัวทำอาหารกลางวันกัน เดี่ยวนี้แหละครับ"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ หัวเราะหึ ๆ

"ทำอะไรกันบ้าง บอกให้ปู้รู้หน่อยซิเจ้านัส"

พนัสหันมาทางเสียตี

"อะไรบ้างอ้ายตี แกเป็นหัวหน้าพ่อครัวบอกคุณปู้ซิ"

ร.อ.สมนึกยิ้มให้ท่านเจ้าคุณ

"ข้าวมันแกวไก่อ่ครับคุณปู้ มีไก่อ่ตอนด้วย นอกจากนี้ก็มีส้มตำมะละกอ เนื้อเค็มผัดหวาน ๆ ครัวของหวานมีผลไม้หลายอย่าง ไก่อ่ตอนตัวเกือบเท่าท่านนะครับ ตัวละ ๘๐ บาทพอเขานึ่งเสร็จใหม่ ๆ เราก็ซื้อมา เขาให้น้ำจิ้มมาด้วย ๒ กระป๋อง"

เสียหงวนยิ้มให้ลูกชายของเขา

"ทำให้ดี อย่าให้เตี้ยเป็นอหิวาต์ได้ ตอนนั้นมันหน้าร้อนแล้วทำให้สะอาดอย่าให้แมลงวันตอม"

"รับรองครับเตี้ย ผมเป็นหัวหน้าพ่อครัวอ้ายนัสอ้ายนพ และดำรงเป็นผู้ช่วยรับรองว่ามีส้มตำมะละกอ ของผมเตี้ยลองกินดูครั้งเดียวจะติดใจเมื่ออยู่อเมริกาพวกนักเรียนไทยขอรับรองทำส้มตำเลี้ยงทุกวันอาทิตย์หรือถ้าเตี้ยอยากกินส้มตำมะขามเทศ ส้มตำถั่วฝักยาวใส่น้ำปลาร้า วันหลังผมจะทำให้กิน"

กิมหงวนตาปริบ ๆ

"ลองส้มตำมะละกอดูก่อนก็แล้วกัน"

นพมองดูหน้าบิดาของเขา แล้วกล่าวถาม

"พ่อไม่สนใจหรือครับ"

นิกรว่า "อยากจะสนใจเหมือนกัน แต่กลัวว่าจะกินไม่ลงไว้ย พ่อไม่เคยเห็นฝีมือพวกแกเลย"

เสียตีว่า "คนที่ทำอะไรเก่ง ๆ มีความรู้ความชำนาญดีอยู่แล้ว ก็ไม่จำเป็นจะต้องใช้อวดใครว่าเก่งอย่างงั้นเก่งยังงี้หรือครับเตี้ย พวกผมนะมันคมในฝัก"

นิกรหัวเราะหึ ๆ แล้วพูดเสริมขึ้น

"คมในฝักชักออกมาชี้สนิมร่วงพฐ"

ลูกชายของสี่สหาย ทำหน้ากะเรียกระวาดไปตามกัน พนัสพาเพื่อน ๆ เดินออกไปทางหลังตึก คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ต่างมองตามจนลับตา แล้วนิกรก็กล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

"สี่โมงแล้วโว้ย ไปดูงานที่โรงแรมเดอะอะเวจแล้วตอนเที่ยงไปหาขนมจีบซาลาเปากินกัน"

"โน" นายพลดิเรกคัดค้าน "อย่าทำลายจิตใจลูกเราหน่อยเลยอ้ายกร เจ้าสี่คนปรารถนาตั้งแต่วันนี้แล้วว่าวันนี้จะทำอาหารกลางวันกินกัน เมื่อลูก ๆ มีเจตนาที่จะเลี้ยงอาหารเราเพื่ออวดฝีมือของมันก็ไม่ต้องกิน"

ท่านเจ้าคุณเห็นฟ้องด้วย

"ถูกละ อย่าทำให้ลูก ๆ ของพวกแกเสียใจเลย บ่าย ๆ ค่อยไปตรวจงานที่โรงแรมของเราก็ได้"

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ

พ่อครัวหนุ่มทั้งสี่คนต่างรีบเร่งประกอบอาหารกลางวันภายในตึกโรงครัว เสียทีกับบพช่วยกันแกงเผ็ดไก่ พนัสนอกมะละกอและสับให้เป็นฝอยใส่ซามอ่างพลาสติก น้ำพริกเครื่องแกงซึ่งเสียทีเป็นคนผสม ถูกหลงในเครื่องบดหรือครกไฟฟ้า ซึ่งไม่ต้องเสียเวลาตำ เจ้าแห้วทำหน้าที่รับใช้จีปาดะอยู่ในครัว สาวใช้และแม่ครัวเข้ามาดูพ่อครัวบรรดาศักดิ์และแสดงความจำนง ขอช่วยเหลือแต่ถูกตะเพิดออกไปจากห้องครัว

ก่อนที่สมนึกจะเปิดสวิทช์เครื่องบดไฟฟ้าเขาร้องเรียกเจ้าแห้วมาพบเขาแล้วกล่าวถามว่า

"ไหนล่ะอ้ายนั้น เอามาหรือยัง"

เจ้าแห้วล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบห่อกระดาษห่อหนึ่ง ส่งให้ลูกชายของเสียหงวนเมื่อสมนึกแก้ห่อออกดู ร.อ.ดำรงก็ถามสมนึกทันที

"อะไรวะอ้ายตี"

"ก็ดูชาวะ กันใช้ให้อ้ายแห้วไปซื้อมา เท่านั้นแหละ ๒๐ บาท"

พนัสนอกดูสมนึกอย่างแปลกใจ

"แกจะเอาที่ดูชา ใส่เข้าไปในเครื่องแกงยังงั้นหรือ"

"เออ รับรองว่าพวกคุณพ่อของเราและคุณปู่ จะต้องกินข้าวมันแกงไก่อย่างเอร็ดอร่อย"

ศาสตราจารย์ดำรงขมวดคิ้วย่นเดินเข้ามาหยุดยืนข้างสมนึก

"ใครเป็นคนแนะนำแกวะอ้ายตี"

"อ้ายแห้วนะซี"

เจ้าแห้วยิ้มแป้น

"รับประทาน ไม่มีอันตรายหรอกครับ แกงเผ็ดทุกชนิด ถ้าเอาที่ดูชาผสมลงไปเครื่องแกงสักนิดหน่อย รับรองว่ารับประทานกันเกลี้ยงหม้อ ยิ่งกินยิ่งอร่อยครับ นอกจากนี้ยังช่วยให้จิตใจเบิกบาน หัวเราะกันครั้นครบตลอดเวลา"

ศาสตราจารย์ดำรงทำหน้าเหยเก

"ไม่น่าเชื่อเลย"

นพว่า "จริงของอ้ายแห้วมัน เท่าที่กันรู้แกงใส่กัญชา จะทำให้แกงอร่อยกว่าแกงธรรมดาหลายเท่า ช่วยกินข้าวได้มาก น้ำหอมเคยบอกว่กัญชา มีสรรพคุณในการกระตุ้นเตือนต่อมหัวเราะให้ทำงาน และเรียกน้ำย่อยอาหาร คนสูบกัญชาจึงใจเย็นอารมณ์ดีใครจะตำว่าอย่างไรก็ไม่โกรธ แต่กัญชาเป็นยาเสพติด ให้โทษแก่ร่างกาย และมันสมองรัฐบาลจึงห้ามสูบ นอกจากลักลอบสูบแบบเดียวกับฝิ่น อ้ายแห้วก็เคยเสพติดมาแล้ว เคราะห์ดีที่เลิกเสียได้"

พนัสยิ้มให้เจ้าแห้ว

"ทำไมถึงเลิกละ"

"รับประทานคุณหญิงท่าน ยื่นคำขาดครับ ถ้าผมไม่เลิกสูบท่านจะไล่ออกจากบ้าน แล้วคุณพ่อของคุณก็ยื่นคำขาดกับผมเหมือนกัน ถ้าจับได้ว่าผมสูบกัญชาเมื่อไรจะกระต๊อบผม"

นพหัวเราะก๊าก

"ผู้ชิวะอ้ายแห้ว ลูกพลก็มีลิบนิ้วเหมือนกับแก"

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก

"ยูให้ผมบรลัยละชี่ รับประทานต่อให้เหยียบกรามผมเหล็กไปทั้งสองข้างผมก็ไม่สู้ อี้ะ....คุณนึกว่า...รับประทานใส่หมดห่อเชียวหรือครับ"

เสี่ยตี๋อมยิ้ม

"ดีชิวะจะได้กินกันได้มาก ๆ ชิวโก่มาแกงตั้งสองตัว อ้าแกตืดเตาแก๊สเข้าอีกเตาชี่ดำรง มันจะได้หุงข้าวมัน ช่วยกันคนละมือละตีนไวยจะได้เสร็จทันเที่ยง อ้ายนัสดูชิกะทีลั่นหม้อแล้ว"

สี่สหายหนุ่มกับเจ้าแห้ว ต่างช่วยกันประกอบอาหารมื้อกลางวันแบบไทยอย่างเต็มที่ พวกเขา นักเรียนไทยในต่างประเทศมักจะทำกับข้าวได้ดีพอใช้ พนัส นพ สมนึก และดำรงก็เช่นเดียวกัน

อาหารตั้งโต๊ะเสร็จเรียบร้อย ในเวลา ๑๒.๓๐ น. ซึ่งเลยเวลาอาหารกลางวันไปบ้าง

"รับประทาน เชิญรับประทานได้แล้วครับ" เจ้าแห้วรายงานให้คณะพรรคสี่สหายและเจ้าคุณปัจจุบันฯ ทราบ

นิกรพูดโพล่งขึ้น

"นี่ก็เสร็จพรงนี้ ฉันหิวข้าวจนตาเหล่แล้ว"

เมื่อเข้ามาในห้องรับประทานอาหาร พล นิกร กิมหงวน และ ศาสตราจารย์ดิเรกกับท่านเจ้าคุณก็แลเห็นหนุ่มหล่อทั้งสี่คนยืนเข้าแถวเรียงเดี่ยวอยู่เบื้องหน้าโต๊ะรับประทานอาหารซึ่งเป็นโต๊ะสี่เหลี่ยม ยาวนั่งรับประทานอาหารได้ถึง ๑๐ คน เสี่ยตี๋ร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

"ทำความเข้าใจพอและปู้ ทั้งหมด....ตรง.....แลขวา"

แล้วสมนึก ก็วิ่งเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้าเจ้าคุณปัจจุบันฯ กับสี่สหาย

กระผมร้อยเอกสมนึก ไทยแท้เป็นหัวหน้าพ่อครัว มีจำนวนพ่อครัว ๕ คนมีผู้รับประทานหนึ่งล้านกับ ๔ คนครับ บัดนี้อาหารกลางวันแบบอาหารไทย พร้อมแล้วครับ"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ เข้มปากแน่นมองดูสมนึกอย่างเดียดดาล

"ถ้าแกไม่ทะเล่ดงกับปู่ แกจะน่ารักขึ้นมากทีเดียว ความจริงรูปร่างหน้าตาของแกก็สุภาพเรียบร้อย ดีนี่นะ เสียอย่างเดียวพ่อแม่ไม่สั่งสอน"

เสียหงวนทำคอย่น

"สอนครับ ทำไมผมจะไม่สอน"

"สอนในเรื่องกิริยามารยาทนะอะไร"

"เปล่าครับ"

"แล้วแกสอนอะไร"

"ก็สอนให้มันกะเข้าคุณอานะซีครับ"

"อ้อ ดีจริงนะพ่อมหาจำเริญ ลูกแกมันถึงเลวเหมือนพ่อ ทั้งอ้ายตี้อะอ้ายนพ ล้วนแต่ถ่ายทอด เอานิสัยชั่วมาจากพ่อของมันแทนที่จะถ่ายทอดความดีของแม่ไว้"

"อ้าว" นิกอรุทาน "ผมไม่เกี่ยวนะครับคุณพ่อ ผมอบรมสั่งสอนอายนพทุกวันให้มันเคารพพ่อแม่ปู่ย่าตายาย พี่ป้าหน้าอาลุง รู้ว่าคุณตาหัวล้าน จะพูด อะไรก็ต้องคิดเสียก่อน อย่าพูดให้ท่านสะเทือนใจ คำว่า ลูกมะอึกหรือคนกระกรุมห้ามพูดเด็ดขาด ลิ่น ไถล เตียน โลง ก็พูดไม่ได้ ผมสอนลูกยังจริงจัง ๗ ให้พับฝ่า"

"พอแล้ว" เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ตวาดแว้ด "เดี๋ยวก้เกิดเตะปากกันเท่านั้นเอง"

สี่สหายกับท่านเจ้าคุณ ต่างเดินมานั่งประจำที่ที่โต๊ะรับประทานอาหาร พนัส นพ สมนึก และ ดำรง นั่งตรงกันข้ามกับคณะพรรคสี่สหายโดยมีเจ้าคุณปัจฉินึกฯ นั่งหัวโต๊ะ และเจ้าแห้ว ทำหน้าที่ คอยปรนนิบัติรับใช้

คณะพรรคสี่สหายกับท่านเจ้าคุณ ต่างมองดูอาหารมื้อกลางวันบนโต๊ะด้วยความสนใจ แงงเผ็ด ไก่ส่งกลิ่นหอมฟุ้ง และฟุ้งตักออกจากหม้อกำลังร้อน ๗ ควันขึ้นจุกๆ ทุกคนแลเห็นแกงเผ็ดไก่ ส้มตำมะละกอ ใบผักต่าง ๗ เนื้อเค็มผัดหวาน ไก่ตอนนั้นเป็นชิ้นพองาม และน้ำจิ้ม ส่วนของหวาน อยู่ในจานแก้วใบใหญ่มีมังคุด กล้วยหอม และส้มเขียวหวาน อาหารบนโต๊ะมีสองชุดเหมือน ๗ กัน

"ไม่เลวไว้ย" นิกอรุทานยิ้ม ๗ "แกงไก่หอมยียวนชวนกินมากใครเป็นคนแกงวะ"

เสียดีชูมือขวาขึ้นเหนือศีรษะ

"ผมเองครับอากร ใส่กัญชาผสมลงไปเครื่องแกงด้วย"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ สะดุ้งโหยง

"ลงใส่กัญชาปุ้เห็นจะไม่กินแน่ กินข้าวมันกับไก่ตอนและส้มตำกับเนื้อผัดดีกว่า"

นพยิ้มให้ท่านเจ้าคุณ

"กัญชาช่วยให้แกงเผ็ด มีรสดีขึ้นนะครับคุณตา"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ สิ้นศีรษะ

"ไม่เอาตา ไม่กินหรรอก"

เจ้าแห้วถือถาดใส่แก้วเบียร์ นำมาเสิร์ฟให้เจ้านายของเขาทุกคนคนละแก้ว นิกกรหยิบช้อนตักแกงเผ็ดในซามแกงสดตั้งโหลแล้วทำปากจีบ ๆ

"เป็นยังงัยบ้าง" นายพลดิเรกถามเบา ๆ

"เข้าที่ตีเหมือนกัน แต่กลิ่นข้าวเย็นเหนือข้าวเย็นใต้และยาคำแรงไปหน่อย"

นายพลดิเรกนัยน์ตาเหลือก หันควับมาที่ใบหน้าของสมนึก

"เฮ้ ใส่ข้าวเย็นเหนือข้าวเย็นใต้และยาคำด้วยเหอะ"

เสียดีหัวเราะลั่น

"ไม่ได้ใส่หรรอกครับ ช้ายนั้นมันยาแก้โรคชุกชุน อากรกินเมื่อเช้ากลิ่นยังติดปากอยู่"

นิกกรทำตาเขียวกับลูกชายของเสียดีหงวน

"ใครบอกมึงละ แก่จนปานนี้แล้วแกยังจะให้ฉันกินยาหม้อแก้โรคชุกชุนอีกหรือ วยของฉันมันพันเรื่องโลกีย์แล้ว"

เสียดีอมยิ้ม

"แต่เมื่อวันพุธ พวกเราพบอากรกับลุงพลอาหมอและเตี้ยที่ร้านนวดอบอบ ถนนเพชรบุรีตัดใหม่"

"อ้าว ก็มันเมื่อนี้หว่า นั่งทำงานหลังชดหลังแข็งทั้งวัน ก็ต้องให้เขานวดอบอบให้ เสียหายตรงไหนวะ"

เจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คน ต่างหัวเราะคิกคักไปตามกัน เจ้าแห้วตักข้าวมันในโถข้าวใส่จานให้พวกเจ้านายของเขา พลยกแก้วเบียร์ขึ้นจิบแล้วมองดูข้าวมันในจาน

"ใครเป็นคนหุงข้าวมันวะ"

ศาสตราจารย์ดำรงกล่าวขึ้นอย่างภาคภูมิใจ

"ผมเองครับลุง"

"อือ ไม่เลวนีหุงได้ละมุนละไม คนที่หุงข้าวมันได้อย่างนี้หายาก"

ลูกชายของนายพลดิเรก ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"ผมทดลองตามหลักวิชาวิทยาศาสตร์อยู่เกือบสองปีครับลุง กะความร้อน กะน้ำ กะทิและข้าวที่หุงแล้วจดไว้เป็นสูตร"

ศาสตราจารย์ดิเรกหัวเราะชอบใจ

"ออไร้อออไร้อ นักวิทยาศาสตร์ทำอะไรจะต้องมีหลักวิชาเสมอ สูตรของเราแน่นอนที่สุด อ้า ใครเป็นคนผสมสัมตำ"

สมนึกชูมือขึ้นอีก

"ผมครับ ปุ่จรสจัดทั้งเปรี้ยวหวานและเผ็ด ลองดูซีครับ ที่รอยกึ่งแห่งป็นไว้ข้างบนเยอะ ๆ ก็เพื่อให้มีรสกลมกล่อมขึ้นอีก สัมตำมะละกอถ้าใส่กึ่งแห่งป็นน้อยก็ไม่เอาไหน"

นพพุดเสริมขึ้น

"ผมเป็นคนผัดเนื้อหวานนะครับ เนื้อที่ผัดใช้เนื้อเค็มลูกควายตายในท้องแม่รับรองว่าไม่เหนียว
ครับ"

นิกรมองดูลูกชายของเขา อย่างแปลกใจ

"แม่ค้าเขาบอกแกหรือว่า เนื้อเค็มที่แกซื้อมาเป็นเนื้อลูกควายตายในท้อง"

"เปล่าครับผมเดาเอา สงสัยว่าเป็นเนื้อลูกอ้ายทรพาเสียด้วย"

ทุกคนต่างดื่มเบียร์และเริ่มต้นรับประทานอาหาร การกินส้มตำมะละกอนั้นต้องใช้มือต่างชั้น
ซ่อม เพราะกันกับใบผักซึ่งมีใบผักกาด ใบมันลำปะหลังและใบทองหลางอ่อน ๆ ส้มตำของเสียมี่รสจัด
จริง ๆ และอร่อยมาก ทุกคนสูดปากซัดซัดไปตามกัน เจ้าคุณปัจฉินึกฯ สูดปากดังกว่าเพื่อนเหี่ยวหัว
ล้านไหลเพราะเผ็ดเกินไป นิกรเคี้ยวส้มตำมะละกอดู ๆ แล้วสูดปากอย่างเอร็ดอร่อย

"วิเศษแท้ อ้ายตี ไอ้โฮ ถึงเผ็ดก็อร่อยไวย เบียร์จัด เค็มจัด และหวานจัด ซัด....."

เจ้าแห้วเดินเข้ามาหยุดยืนข้างหลังเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนแล้วกล่าวกับคณะพรรคสี่สหาย

"รับประทาน ผมทนไม่ไหวแล้วครับขออนุญาตออกไปข้างนอกครับ"

"ทำไมวะ" พลพาซื้อถาม

เจ้าแห้วถอนหายใจหนัก ๆ

"เจ้านายรับประทานส้มตำกันและซัดซัดกันให้ลั่นล่อน้ำลายผมเหลือเกินครับ รับประทานผม
อยากกิน และเบียร์ปากเหลือที่จะทนแล้ว" พุดจบเจ้าแห้วก็สูดปาก "ผมไปละครับ"

แล้วเจ้าแห้วก็รีบเดินออกไปจากห้องรับประทานอาหาร ท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครง
ของคณะพรรคสี่สหาย กับลูกชายของเขาและเจ้าคุณปัจฉินึกฯ

เสียมี่หงวนว่า "เห็นใจอ้ายแห้วมันไวย ของล่อน้ำลาย กินให้ใครเห็นก็น้ำลายไหลอยากกินบ้าง
เป็นต้นว่ามะม่วงน้ำปลาหวาน มะดันจิ้มกะปิหวาน หรือมะขามอ่อน" แล้วเสียมี่หงวนก็สูดปากลั่นหันมา
มองดูลูกชายของเขา "รสเผ็ดมากไปหน่อย"

สมนึกอมยิ้ม

"ความจริง ก็ไม่ได้เผ็ดมากมายอะไรนี่ครับเตี้ย ผมใส่พริกขี้หนูกิโลเดียวเท่านั้น"

อาเสียนัยน์ตาเหลือก

"เท่าไหร่ะ"

"กำมือเดียวครับ" เสียมี่หงวนพุดพลาถหัวเราะพลาถ

เสียมี่หงวนถอนหายใจโล่งอก

"นึกว่าใส่ตั้งกิโลใส่คงพองแน่พวกแกทำกับข้าวได้ดีนี่หว่า แต่น้ำเสียมี่หงวนที่คุณย่าและคุณแม่
ของพวกเขา ไม่ได้กินข้าวมันส้มตำแกไก่ฝีมือของพวกเขา"

นายพลดิเรก ลองกินข้าวมันแกไก่บ้าง ความรู้สึกบอกตัวเองว่าแกไก่ใส่กะทิอร่อยมาก

"เด็ดจริง ๆ อ้ายดีแคงไก่อ้มมือวิเศษมากแต่เขาว่า.....ข้าวมันแคงไก่อกินแล้วมันจะดีกันเองไม่ใช่หรือ"

นิกรหัวเราะ

"เรื่องมันจะดีกันละก็อ้อมันดีกันทั้งนั้นแหละ กินข้าวมันแคงไก่อถ้าไม่มีเหล้าปนอยู่ด้วยไม่มีทางที่จะได้ดีกันได้ คนเราพอเหล้าเข้าปากก็ชักจะแคงกล้าพูดก้าวร้าวไม่เข้าหูคนนึกว่าตัวเองเหนือกว่าคนอื่นคุยกันไปคุยกันมาเดี๋ยวก็ฟาดปากกันหรือแจกมีดแจกไม้แจกปืนกันตามประสาคนเมา เหมือนอย่างที่เขาว่าแก้วหนึ่งตั้งหน้า แก้วสองกล้าหาญ แก้วสามระราน"

"แล้วแก้วสี่ล่ะ" เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถามยิ้ม ๆ

"แก้วสี่นอนโรงพยาบาลครับ อ้า-คุณพ่อลองแคงไก่อฝีมืออ้ายดีหน่อยซีครับ"

"ไม่เอาละโว้ย ไส้กัญชาพอกไม่กล้ากินหรือ พอกินกับไก่อตอนและส้มตำดีกว่าอร่อยดี"

การรับประทานอาหารกลางวันวันนี้เริ่มออกรสแล้ว สีสหายกับลูกชายของเขาต่างกินข้าวมันแคงไก่อกันอย่างเอร็ดอร่อยเสียดี้ลุกขึ้นเดินไปทางที่พักอาหารดักแคงมาเติมอีก พนัสทำหน้าที่ดักข้าวมันให้ใคร ๆ แทนเจ้าแก้ว

อย่างไรก็ตามเจ้าคุณปัจจนิกฯ คนเดียวเท่านั้นที่ไม่ยอมกินแคงไก่อ พล นิกร กิมหงวน และศาสตราจารย์ดิเรกกับเจ้าหนูรูปหล่อทั้งสี่คน กินข้าวมันแคงไก่อคนละ ๓ จาน ทุกคนไม่เคยกินข้าวอร่อยเหมือนวันนี้ แคงไก่อซึ่งตั้งอุ่นไว้ในเตาแก๊สทางที่พักอาหารร้อนอยู่ตลอดเวลา ในที่สุดแคงไก่อถึง ๒ ตัว ก็หมดเกลี้ยงหม้อ แต่ไก่อตอน เนื้อผัดและส้มตำยังอยู่อีกมากมาย

"เฮ้ย ขอแคงไก่ออีกสามเถอะวะ โอ้โฮ ยอดจริง ๆ " นิกรกล่าวกับลูกชายของเสี่ยหงวน

"หมดหม้อแล้วครับอา"

วานิกรคราง "ไปคูชิ ดัดกันหม้อสักสองสามช้อนก็ยังดี"

"ไม่มีหรือครับ เมื่อกี้ผมไปดักขามสุดท้ายผมยกหม้อเทเลย"

นิกรจูปาก

"แหม - กำลังอร่อยเชียวโว้ย พวกแกเอารถวิ่งไปประตูน้ำซื้อไก่อ มาแคงเผ็ดกินอีกสัก ๕๐ ตัวเถอะวะ อ้อออกเงินเอง"

นายพลดิเรกหัวเราะลั่นด้วยฤทธิ์กัญชา

"เอาไว้พุงนี้ให้เด็ก ๆ มันทำให้เราใหม่ดีกว่าอ้ายกร ฮะ ฮะ กันกินเสี่ยจันต้องขยายเข็มขัด ฮี ฮี"

นิกรมองดูหน้าศาสตราจารย์ดิเรกแล้วหัวเราะในลำคอ เมื่อนายพลดิเรกปล่อยเก้าอี้ออกมาโดยไม่มีเหตุผลนิกรก็ว่าเสี่ยงอหายคราวนี้พลกับเสี่ยหงวนทำหน้าที่เล็กกล่อมงูตากัน

"อ้ายหมอ กับอ้ายกรมันขันอะไรวะ" พลพูดพลางหัวเราะพลาง

เสี่ยหงวนเริ่มมีอาการมึนอย่างรุนแรงแล้วเพราะอำนาจกัญชานั้นเอง อาเสี่ยแหกปากหัวเราะลั่นทำให้ พนัส นพ สมนึก และดำรงหัวเราะขึ้นอย่างครื้นเครงคราวนี้บรรยากาศในห้องรับประทานอาหารก็ก้องกังวานไปด้วยเสียงหัวเราะ

อำนาจของกัญชาทำให้เส้นเอ็นหัวเราะง่ายขึ้นแต่ขี้ขลาดไม่นิยมการชกต่อยตีรันฟันแทง แต่ถ้าไม่ได้สูบหรืออยากสูบจนถึงขีดสุดแล้วขอมบ้าคลั่งดูร้ายไม่เกรงกลัวใครทั้งนั้นเว้นแต่เมียและแม่ยาย ทุกคนอ้อมข้าวแล้ว นั่งกินผลไม้พลางหัวเราะพลาง

นิกรหยิบมังคุดผลหนึ่งชอวดเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนซึ่งกำลังนั่งหัวเราะร่วนแล้วกล่าวว่า

"แกดูซิวะ มังคุดมันมีจุกบนหัว ที่สืมเขียวหวานไม่ยักมีสะเก็ด สะ แล้วก็มีจุกกลมไม่ยักยาว เหมือนกล้วยหอม ฮี ฮี"

ลูกชายของสี่สหายพลอยขบขันไปด้วยเลยหัวเราะเสียงอหายนไปตามกัน เสียงดีหัวเราะจนน้ำตาไหลพราก

"จริงครับอากร ใครนะครับตั้งชื่อมันว่ามังคุด ชื่อน่าขันนะครับ สะ สะ ชื่ออะไรไม่ชื่อชื่อมังคุด"

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ นั่งนิ่งเฉยและรู้สึกแปลกใจไม่น้อยที่สี่สหายกับลูก ๆ พวกกันหัวเราะอย่างครื้นเครงเช่นนี้ ท่านไม่ยอมพูดอะไรจนกระทั่งเจ้าแห้วเดินนำหน้าพาสาวใช้เข้ามาในห้อง สาวใช้จัดการยกถ้วยชามบนโต๊ะใส่ถาดไม้้นำออกไป ท่านเจ้าคุณกล่าวกับเจ้าแห้วทันที

"เจ้านายของแกเส้นเอ็นไปตามกันแล้วอ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วหัวเราะชอบใจ

"รับประทานผมก็เหมือนกันครับ แกงไปใส่กัญชานั้นแหละครับ ทำให้เกิดอารมณ์ขันรับประทานผมดักแบ่งไว้ในครีวหนึ่งชามพอรับประทานเสร็จก็รู้สึกสบายใจมองอะไรขบขันไปหมด สะ สะ คุณสมนึกซึกรับประทานหัวเราะจนปากเบี้ยวปากนูด สะ สะ เอ๊ก"

เสียงหัวเราะของเจ้าแห้วทำให้สี่สหายกับลูกชายพลอยขบขันหัวเราะงอไปงอมา นายพลดิเรกถึงกับยกมือทั้งสองข้างกุมท้อง ตามธรรมดาเขาเป็นคนเส้นลึกหัวเราะยากแต่ฤทธิ์กัญชาในแกงไก่ ทำให้ศาสตราจารย์ดิเรกหัวเราะจนแทบจะขาดใจตาย มองดูหน้าใครและเห็นอะไรขบขันไปทั้งนั้น

ศาสตราจารย์ดิเรกมองดูศิระอันล้ำเส้นของเจ้าคุณปัจฉินึกๆ แล้วหันมากระซิบกระซาบบอกอาเสียด้วยเสียงหัวเราะ

"แกมองดูหัวคุณพ่อซิวะ สะ สะ แมลงวันสองตัวกำลังเล่นญูดกันกลางกระบานคุณพ่อวะ สะ สะ เอ๊ก"

พลมองตามสายตาศาสตราจารย์ดิเรก แล้วเขาก็หัวเราะเสียงลั่นห้องรับประทานอาหารด้วยฤทธิ์กัญชา

"คุณอาครับ" พลพูดพลาง "แมลงวันมันอาศัยศิระคุณอาเป็นเวทีมวยปล้ำครับ" แล้วเขาก็มองดูเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนอย่างขบขัน "พวกแกดูซิวะ ญูดรูน่ฟลายเวทจริง ๆ คือรูน่แมลงวันหัวเขียว ฮี ฮี ฮี"

นายพลดิเรกหัวเราะจนตัวโก่ง

"หัวคุณพ่อแดงแจ๋เหมือนลูกมะอึกสุก ๆ วะ หรือแก้วยังโง่พล"

คราวนี้พลหัวเราะแทบขาดใจตาย

"จริงของแก ยืมมอชิงเหมือนมะอึก สุก ๆ โอย ฮะ ฮะ เอ๊ก"

นิกรกับเสี่ยหงวนและเจ้าหนูมรูปหล่อทั้งสี่คนต่างหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน แม้กระทั่งเจ้าแก้ว ซึ่งยืนอยู่ข้างผนังตึกก็อดหัวเราะไม่ได้ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ไม่ได้กินแกงไก่ใส่กัญชาจึงไม่มีอารมณ์ขัน ตรงกันข้ามท่านกำลังนึกเกลียดชังหน้าพลกับศาสตราจารย์ดิเรกที่บังอาจกระเซ้าท่าน

"อ้ายพล" ท่านเจ้าคุณพูดเสียงหนักๆ "สังวรตัวเสี่ยบ้างว่าแกเป็นนายพลแล้ว เป็นนายทหารผู้ใหญ่ที่จะต้องระมัดระวังในเรื่องกิริยามารยาท"

อำนาจกัญชาทำให้พลหัวเราะร่วนตลอดเวลา

"ผมไม่ได้ทำผิดอะไรนี่ครับ" เขาพูดพลางหัวเราะพลาง

"แกกระเซ้าฉัน"

"ตามระเบียบหรือกฎข้อบังคับของทหารไม่ได้ระบุว่าห้ามล้อคนหัวล้านนี่ครับ"

นายพลดิเรกหัวเราะเสียงแหลมเล็กเนื่องจากเส้นหัวเราะทำงานอย่างหนักเขามองดูหน้าพ่อตาของเขาอย่างขบขัน

"คุณพ่อหาผมปลอมมาใส่ปิดหัวล้านเสี่ยทีเถอะครับ ฮะ ฮะ ผมเห็นหัวคุณพ่อแดงแจ๋เป็นมันผลิบอย่างนี้ ผมอดหัวเราะไม่ได้ โอย.....ผมจะขาดใจตายอยู่แล้ว"

ลูกชายของสี่สหายต่างหัวเราะขึ้นอย่างครื้นเครง ส่วนนิกรกับเสี่ยหงวนพยายามบังคับตัวเองให้หยุดหัวเราะเพราะถ้าขึ้นหัวเราะต่อไปก็อาจขาดใจตายก็ได้ ท่านเจ้าคุณผุดลุกขึ้นยืน แล้วยกมือชี้หน้าศาสตราจารย์ดิเรกกับพล

"ฉันนึกว่าแกทั้งสองคนจะเป็นคนดีที่แท้ก็หมาเหมือนกัน ฉันอยากจะรู้ว่าที่ฉันหัวล้านกระบานแห่งนี้จะฉันไปทำอะไรให้แกเดือดร้อน"

พล.ต. พลพูดพลางหัวเราะพลาง

"ไม่ได้ทำให้ผมเดือดร้อนหรอกครับ แต่ผมอดหัวเราะไม่ได้ ฮะ ฮะ คุณอากำลังยั่วอย่างนี้สีริษะของคุณอายิ่งแดงเข้มจัดขึ้นเพราะเลือดคึดแรง"

"อ้ายพล" ท่านเจ้าคุณตวาดลั่น "มันจะมากไปแล้ว ฉันไม่ใช่เพื่อนเล่นของแกนะโว้ยจะบอกให้"

"ก็ใครว่าคุณอาเป็นเพื่อนผม" พลลอยหน้าพูด

ศาสตราจารย์ดิเรกพูดเสริมขึ้น

"ใจเย็นๆ น้าคุณพ่อ วันนี้ผมสนุกจัง ขอให้ผมแห่คุณพ่อเล่นสักวันเถอะครับ แกงไก่ใส่กัญชาทำให้ผมมีความสุขที่สุด"

พลว่า "ผมก็เหมือนกันครับ ฮะ ฮะ แหม-คุณอามองดูผมนี้ย่นตาโตยังกะไปห่านหวดกระดุกกระดิกชะด้วย ฮี ฮี"

ท่านเจ้าคุณขบขมกรอด

"ดีแล้วอ้ายพล เมื่อแกกระเซ้าฉันอย่างนี้ก็แสดงว่าแกหมดความเคารพนับถือฉันซะใหม่ละ แกดูถูกฉันที่ฉันอาศัยบ้านแกอยู่ อ้ายหมอกก็เหมือนกัน แกดูหมิ่นฉันซึ่งเป็นพ่อตาของแก"

นายพลดิเรกหัวเราะจนน้ำตาไหล

"ผมไม่ได้ดูหมิ่นคุณพ่อหรอกครับ แต่ผมขันที่ศิระคุณพ่อแดงแจ๋เป็นมันแสบคล้ายกับว่าโลกของเราเมื่อมองดูในอวกาศ ฮะ ฮะ แมลงวันสองตัวบินไปแล้วครับ"

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงท่านมองดูพลกับศาสตราจารย์ดิเรกราวกับจะกินเลือดกินเนื้อแล้วท่านก็ร้องไห้โฮ

"แกสองคนไม่เคยทะเล้งกับฉันเลยพอแตกแกงไก่ใส่กัญชาเข้าไป แกกับอ้ายพลเริ่มทะเล้งกับฉัน" พลตบมือหัวเราะลั่น

"คุณอาใช้ภาษาไทยเดิมวะ อ้ายหมอต่านว่าเราแตกแกงไก่ ฮี ฮี ฮะ ฮะ จีเสี้ยนจิงไวย"

เสี่ยหงวนมองดูหน้านิกรอย่างแปลกใจ "ว่ายังไงอ้ายกร อ้ายพลกับอ้ายหมอคว่าตำแหน่งยอดทะเล้งประจำปีเอาไปจากเราเสียแล้วไวย"

"นั่นนะซี" นิกรเห็นฟ้องด้วย "ดู.....ดูอ้ายพลกับอ้ายหมอ ประเดี่ยมันคงขาดใจตายเพราะหัวเราะแน่ๆ กันก็ชักขันอีกแล้วเห็นหัวคุณพ่อแดงแจ๋เหมือนไข่แดงของไข่ดาวเส้นหัวเราะชักจะเริ่มทำงานอีก ฮะ ฮะ โอ๊ย.....ขันแล้ว โอ๊ยโฮฮะ ๆ ๆ ๆ "

กิมหงวนเห็นนิกรหัวเราะก็ว่าเสียอหายน พันธ์ นพ สมนึก และศาสตราจารย์ดำรงซึ่งหยุดหัวเราะไปได้เพียงครู่เดียวต่างเริ่มหัวเราะกันอีก ความจริงไม่มีอะไรขบขันแต่อ่านาของกัญชาทำให้ขันไปเอง

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ยกหลังมือขวาขึ้นเช็ดน้ำตา แล้วพาตัวเดินออกไปจากห้องรับประทานอาหารท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงของคณะพรรคสี่สหายกับลูกชายและเจ้าแก้ว เมื่อทุกคนมีสภาพเหมือนบ้ากัญชามีอารมณ์ขันทุกสิ่งทุกอย่างก็กลายเป็นเรื่องขบขันไปหมด แม้กระทั่งนิกรยกแก้วน้ำแข็งขึ้นดื่ม พอแลเห็นก้อนน้ำแข็งในแก้วเคลื่อนไหวได้เขาก็หัวเราะจนตัวโก่ง

"เราไปเที่ยวเมืองลาวคนลาวเขาเรียกน้ำแข็งว่าน้ำก้อน" นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง "พวกเราเรียกน้ำแข็ง อันที่จริงลาวเขาเรียกน้ำก้อนก็เข้าทีดี"

นพหัวเราะก๊าก

"ยาสูบเขาเรียกว่ายาคุด สถานผดุงครรภ์เขาเรียกว่าโรงทำลูก รถชนกันเขาว่ารถมันตำกัน ฮะ ฮะ เอ๊ก"

พันธ์โมโหตัวเองที่เขาหัวเราะมากเกินไปจึงร้องขึ้นดังๆ

"ไม่ขันไวย"

เสี่ยตีมองดูพันธ์ แล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

"ไม่ขันมึงหัวเราะทำไม"

"ก็หัวเราะทั้ง ๆ ที่ไม่ขันแหละไวย โอ๊ย ญาติตายแน่ เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ไม่เคยหัวเราะมากเหมือนวันนี้เลย ฮะ ฮะ"

ลูกชายของนิกรลุกขึ้นเดินหัวเราะออกไปจากห้องรับประทานอาหาร ตอนนี้ทุกคนต่างมองดูหน้ากัน พอสบตากันต่างก็หัวเราะแม้กระทั่งเจ้าแห้วก็หัวเราะลงลูกคอเอ็กอ้ากอย่างไรก็ตามผู้ที่ขบขันที่สุดก็คือพบกับศาสตราจารย์ดิเรก ทั้งสองคงจะกินแกงไก่ใส่กะทิเขาไปมากกว่าคนอื่น

นพหายออกไปจากห้องรับประทานอาหารเกือบ ๕ นาทีก็กลับเข้ามาในห้องพร้อมด้วยหัวล้านจำลองซึ่งทำด้วยกระดาษทาสีดำแฉวมรวม ๑๐ หัว ทุกคนหัวเราะครืนเมื่อแลเห็นนพหอบหัวล้านจำลองเข้ามา

"แจกให้ทั่วไว้ยัยไอ้นพ สวมหัวล้านเข้าทุกคนแล้วขึ้นไปหาคุณพ่อ ช่วยกันยั่วให้ท่านหายโกรธต่อไปท่านจะได้เลิกใจน้อยตามแบบคนหัวล้าน ความจริงไม่มีอะไรที่จะนำโกรธเคืองเลย คนหัวล้านที่ล้อไม่โกรธมีถมเถไป ฮะ ฮะ"

ร.อ. นพแจกหัวล้านกระดาษให้คณะพรรคสี่สหายและเพื่อนเกลอของเขาคนละอัน เมื่อทุกคนสวมหัวล้านจำลองเรียบร้อย และมองดูหน้ากันเสียงหัวเราะก็ดังขึ้นลั่นห้องโถง นพส่งหัวล้านจำลองให้เจ้าแห้วเป็นคนสุดท้ายแล้วพูดลงหัวเราะพลาง

"สวมหัวเข้าอ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

"รับประทานอย่าเลยครับ ผมเป็นแต่เพียงจี้ข้าผมไม่กล้าล้อเลียนท่านถึงขนาดนี้หรือครับ ดีไม่ดีท่านเอาปืนลูกซองสองผม ผมก็นั่งและลูกปืนอ่วมไปเท่านั้น" เจ้าแห้วพูดพลางหัวเราะร่วน

ร.อ. นพยกหัวล้านจำลองสวมศีรษะเจ้าแห้วทันที

"ใส่ไว้ ถ้าถอดออกโดนตะนะจะบอกให้" นพพูดเสียงหัวเราะแล้วเอาหัวล้านจำลองอีกอันหนึ่งสวมศีรษะเขา

บัดนี้สี่สหายกับลูกชายของเขา และเจ้าแห้วกลายเป็นคนหัวล้านไปแล้ว ทุกคนต่างลุกขึ้นยืนแล้วนิกรก็ร้องขึ้นดัง ๆ

"คุณพ่อคงขึ้นไปอยู่ข้างบนเพราะยั่วอ้ายพลกับอ้ายหมอ ตามขึ้นไปกระเซ้าท่านดีกว่า ฮะ ฮะ กองทัพหัวล้านเคลื่อนขบวนได้โห่ก่อนไว้ยพวกเรา"

แล้วนิกรก็โห่เสียงลั่น ซึ่งทุกคนพร้อมใจกันร้องฮิวรับเสียงโห่

"โห่.....ฮือโห่.....โหโห่.....โหโห่....."

"ฮิว"

พอโห่ครบสามลา พณีส นพ สมนึก และดำรงก็บรรเลงเพลง "กราวนอก" อย่างสนุกสนานด้วยฤทธิ์ภูษานั่นเอง นพร้าป้อไปมา เขถือหัวล้านจำลองไว้อีกอันหนึ่งตั้งใจจะเอาไปให้เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ นิกรแลเห็นลูกชายรำเขาก็รำบ้าง ทั้งพ่อลูกรำคล้าย ๆ หัวโถงงานบวชนาค และแล้วนิกรก็ร้องเพลง "กราวนอก" ด้วยกลอนสดที่เขาแต่งขึ้น

โยธาถ้วนท้วนหัวล้าน
แต่กล้าหาญชาญชัยไม่ย่อ
ไม่มีข้างม้าขี่อย่ารือ
เคลื่อนพลเถิดหนอพวกเราเอ๋ย

กองทัพหัวล้านทั้ง ๕ คนทั้งเจ้าแห้วต่างพากัน เคลื่อนพลออกไปจากห้องรับประทานอาหารทาง
ห้องโถง และบุกขึ้นบันไดไปชั้นบน ความครึกครื้นรื่นเริงเกิดขึ้นด้วยอำนาจกัญชา พล กับ ศาสตราจารย์
ดิเรกหัวเราะร่วนตลอดเวลา

เมื่อเข้ามาในห้องนอนของเจ้าคุณปัจฉิมฯ ทุกคนก็แลเห็นท่านเจ้าคุณยืนอยู่หน้ากระจกแต่งตัว
ท่านสวมกางเกงขาสั้นสีเทาตัวใหม่เอี่ยม เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวคละพระคสีสหายกับลูกชายร้องรำทำ
เพลงบุกเข้ามาในห้อง แต่เจ้าคุณปัจฉิมฯ ไม่ยอมให้ความสนใจกับใคร

ร.อ. นพถ้วนหัวล้านจำลองเดินเข้าไปหยุดยืนข้างเจ้าคุณปัจฉิมฯ และส่งหัวล้านกระดากให้ท่าน
"เพื่อความครึกครื้นในหมู่คณะคุณตาใส่หัวล้านจำลองเสียน้อยเถอะครับ จะได้หัวล้านเหมือน
พวกเรา"

เจ้าคุณปัจฉิมฯ ทำปากจู๋แล้วตวาดลั่น

"หัวล้านอยู่แล้วไม่ต้องใส่ไว้ย"

"คุณตาแต่งตัวจะไปไหนครับ" นพถวมพลงหัวเราะพลง

"เสื้อกมาถามทำไม ฉันจะไปไหนก็ช่างไม่ใช่เรื่องของแก" พุดจบท่านเจ้าคุณก็เดินมาที่เตียงนอน
ของท่าน ก้มลงหยิบซองธนบัตรกับสมุดเช็ค ปีนพก ขึ้นมาใส่กระเป๋าแล้วพาตัวเดินออกไปจากห้องนอน
แต่เสียนหงวนขึ้นขวางประตูห้องไว้

"อย่างน้อยคุณอาก็ต้องบอกเล่าเก้าสิบสิบเอ็ดสิบสองสิบสามสิบสี่ ให้พวกเรารู้อ่างว่าคุณจะไป
ไหน"

"เรื่องของคุณ" ท่านเจ้าคุณพุดอย่างเคียดดาล

อาเสียนหงวนคิ้วขึ้นหันหน้ามาถามนิกร

"กูแปลว่าอะไรวะ"

นิกรหัวเราะก๊าก

"ภาษาไทยเดิมเหมือนอย่างศิลาจารึกยังไงละ นิยมใช้กันในยุคสุโขทัยเป็นราชธานี เดียวนี้ก็ยังไม
เลิกใช้แต่ใช้ตอนที่ผู้พุดโมโหหรือยั่วเติมที"

เจ้าคุณปัจฉิมฯ พุดตัดบท

"หลีกไปอัยหงวน ต่อไปนั่นกับพวกแกขาดกันแล้ว ฉันจะไปอยู่ที่อื่น หลีกไปได้ยินไหม"

อาเสียนหัวเราะลั่น

"ถ้าผมไม่หลีกทางให้ จะมีอะไรเกิดขึ้นครับ กรุณาบอกให้ขุนช้างทราบหน่อยเถอะครับ"

ท่านเจ้าคุณขบگرامกรอด ล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบปืนพกวีวอลเวอร์ ๕ มม. ออกมาชี้
หมายหน้าอกกิมหงวน

"ถ้าไม่หลีกฉันยิงแะ"

เสี่ยหงวนยิ้มให้

"เรื่องนิดหน่อยเท่านั้นพูดกันดี ๆ ก็ได้ครับ ไม่น่าจะต้องใช้ปืนผาหน้าไม้มาขู่กัน แต่ว่า...คุณอา
จะไปไหนล่ะครับ ฮะ ฮะ"

"ไปไหนก็ช่างกู"

อาเสี่ยหัวเราะงอหาย

"กูอีกแล้ว ภาษาไทยเดิมแบบนี้เขาเลิกใช้กันแล้วนะครับ ฮะ ฮะ อย่าไปเลยนะครับอยู่บ้านให้
พวกผมกระเช้าคุณอาเล่นดีกว่า"

ท่านเจ้าคุณเค้นหัวเราะ

"ถ้านับหนึ่งสองสาม แะไม่หลีกทางให้ฉันแะไปนรก หนึ่ง....สอง...."

เสี่ยหงวน รีบหลบไปพ้นช่องประตูทันที เขยิบหัวเราะงอไปงอมมาอยู่ข้างเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คน
เจ้าคุณปัจจุบันฯ มองดู พันสี นพ สมนึก และดำรงด้วยความรักระคนแค้น พอสบตากับท่านสี่สหายหนุ่ม
ก็ค่อย ๆ ยกมือขึ้นจับหัวล้านจำลองถอดออกโยนทิ้งไป

"ถ้าคุณย่าแะกลับมาจากหัวหิน แะเรียนท่านด้วยนะพัสว่า ปู่ไปอยู่ที่อื่นแล้วตาจะส่งข่าวให้
ท่านทราบ ตาจะกลับมาอยู่บ้าน "พัชรภรณ์" อีกก็ต่อเมื่อพ่อของพวกเขาแะทั้งสี่คนมีอันเป็นตายไปหมด
แล้วหน้าร้อนอย่างนี้อีหิวตังจะมาเอาอายุพล กับอายุหมอไปก่อน แล้วไม่ช้าอายุหงวนกับอายุกรก็คงจะ
ตามไปพบกันที่เมืองนรก"

ก่อนที่ใครจะพูดอะไร เจ้าคุณปัจจุบันฯ ก็พาตัวเดินออกไปจากห้องนอนของท่าน ตอนนี้อยู่ทุกคนยัง
ไม่คิดอะไรเพราะอารมณ์ขันจากฤทธิ์กัญชามีอยู่ คณะพรรคสี่สหายกับลูกชายของเขาและเจ้าแะหัว ต่าง
หัวเราะกันอย่างครื้นเครง นึกวิ่งออกไปนอกห้องร้องตะโกนกระเช้าพ่อตาของเขา

"หัวล้านใจน้อย ฮะ ฮะ"

ท่านเจ้าคุณหมุนตัวกลับยกปืนพกขึ้นเล็งยิงมาที่นิกรนัดหนึ่ง เสียงกระสุน ๕ มม. ระเบิดลั่น
แทนที่จะตกใจหรือหลบหลีกนิกรกลับยื่นหัวเราะงอไปงอมมา

"ยิงให้ถูกซีครับคุณพ่อ"

ท่านเจ้าคุณขบگرامกรอด

"ยิงถูกก็ติดคุณนะซีไว๊" แล้วท่านก็หมุนตัวกลับ เดินกระพืดกระเพื่อกลงบันได ไปชั้นล่างอย่าง
เดี๋ยวดาล

คนใช้และสาวใช้หลายคน แลเห็นเจ้าคุณปัจจุบันฯ ขับรถโกลสโมบิลแะง้อออกไปจากบ้าน
"พัชรภรณ์" ตามล่ำพัง

ในราว ๑๕.๐๐ น. ภัณฑาคารีหมดฤทธิ์

คณะพรรคสี่สหาย กับลูกชายของเขาและเจ้าแห้ว ต่างรู้สึกอ่อนเพลียไปตามกันเนื่องจากหิวเวระ มากเกินไปนั่นเอง ทุกคนนอกจากเจ้าแห้วต้องนอนหลับพักผ่อนเกือบ ๑ ชั่วโมง

ตอนพลบค่ำวันนั้นเอง สี่สหายก็ลงมาพบกันที่ห้องโถงชั้นล่าง ซึ่งตามเวลาที่กล่าวนี้ พันส นพ สมนึก และศาสตราจารย์ดำรงคงพักผ่อนอยู่ที่เตียงใหม่

นายพลดิเรก กับ พล.ต. พล มีสีหน้าหม่นหมองและเคร่งขรึมผิดปกติ ส่วนนิกร กับ เสี่ยหงวน คงพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน แปลกใจที่ภัณฑาคารีมีคุณภาพทำให้เกิดอารมณ์ขันเล่นตลก หัวเราะกันจนต้อง คัดท้องแข็ง

ศาสตราจารย์ดิเรกมองดูนาฬิกาเรือนใหญ่ที่ผนังตึก แล้วเขาก็กล่าวกับพลว่า

"กันเสียใจมากพล ฤทธิ์ภัณฑาคารีทำให้กันลึบเลี่ยนคุณพ่อ โดยที่กันไม่ตั้งใจจะทำเช่นนั้น"

"กันก็เหมือนกันไว้อยู่ กันล่องเกินคุณอาเพราะอำนาจของแกงไก่ใส่ภัณฑาคารี คุณอาคงจะโกรธกัน มาก ปานนี้แล้วท่านยังไม่กลับบ้าน ถ้าท่านหนีไปอยู่ที่อื่น เราจะทำอย่างไร"

นายพลดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

"แต่ท่านไม่ได้เอาเสื้อผ้าหรือข้าวของอะไรไป"

"ไม่สำคัญหรอกหม่อ ท่านไม่ใช่คนจน ท่านเอาสมุดเช็คไปด้วย แล้วก็ไม่ใช่เช็คของ ธนาคาร "สี่สหาย" ท่านอาจจะท่องเที่ยวไปตามความพอใจของท่านหรือไปซื้อบ้านอยู่ที่ไหนก็ได้ เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่อง เล็กไว้อยู่ ถ้าคุณแม่กลับมาจากหัวหินและคุณอายังไม่กลับมาบ้าน พวกเขาจะต้องถูกด่าเอากระบุง โถยไม้ไหว"

"ออไร้อออไร" ศาสตราจารย์ดิเรกเห็นฟ้องด้วย และหันมาทางนิกรซึ่งกำลังคุยกับเสี่ยหงวน "กรไว้อยู่"

"ว่ายังไง หม่อจ๋า"

นายพลดิเรกสะดุ้งเล็กน้อย

"แกลองจับยามหรือนั่งทางในคูชิตคุณพ่อท่านจะกลับมาบ้านไหม"

นิกรนั่งอึ้งไปสักครู่

"กลับนะกลับแน่ แต่ไม่ใช่วันนี้หรือพรุ่งนี้"

เสี่ยหงวนพูดโพล่งขึ้นทันที

"แกรู้ได้ยังไง"

"อ้าว" นิกรอุทาน "ด้วยวิชาวิปัสสนาชั้นสูงของกันนะซี"

พลมองดูนิกรแล้วกล่าวว่า

"อย่าพูดเป็นเล่นไปน้าอายุกร กันกำลังกลัวใจไว้อยู่"

นิกรหัวเราะหน้าเป็นตามเคย

"จะกลุ่มใจไปทำไมวะ ตอนกันตื่นนอนกันนั่งทางในอยู่แล้ว คุณพ่อท่านโกรธพวกเรา ตามธรรมดาของคนหัวล้านใจน้อย ท่านจะไปจากเราอย่างมาก ๑๐ วัน ท่านก็กลับมาเองเพราะท่านคิดถึงหลาน ๆ ของท่านและท่านต้องบริหารกิจการของท่าน นอกเหนือจากที่ท่านเป็นหุ้นส่วนกับเรา"

พลว่า "วันพุธนี้คุณแม่กับพวกเมีย ๆ ของเราก็ตกลับมาจากหัวหินแล้ว แกรู้ไหมว่าขณะนี้คุณอาอยู่ที่ไหน"

"ว่า --- กันไม่ไปภิเษกนี้ไว้ กันรู้แต่เพียงว่าท่านไม่ได้มีภัยอันตรายอะไร ปล่อยท่านตามเรื่องเถอะวะ"

"ปล่อยไม่ได้" พลพูดเสียงค่อนข้างดัง "คุณอาจะต้องกลับมาบ้านก่อนวันพุธนี้ แก่อยากฟังคุณแม่คำหรืออย่างไร" แล้วเขาก็กล่าวกับเสี่ยหงวน "ช่วยกันคิดบ้างซีไว้"

กิมหงวนยิ้มเล็กน้อย

"ใจเย็น ๆ น่าอายพล ท่านคงจะกลับมาในคืนนี้"

"ก็ถ้าเพื่อท่านไม่กลับละ"

"เราก็ตคิดตามหาตัวท่านซีวะ คุณอาหัวท่านล้าน อยู่ห่างจากเราตั้งสองสามไมล์ก็มองเห็น ตามธรรมดาหมวกท่านก็ไม่ชอบใส่ หัวแดงแจ๋เหมือนลูกมะอีก็มองเห็นแต่ไกล ถ้าเราอยู่ได้ลมก็ไต่กลิ่นเหม็นตุ ๆ "

พลอดหัวเราะไม่ได้

"ตอนนี้ไปพวกเราเลิกกระเช้าท่านเสี่ยทีเถอะวะ หรือยังงัยอาัยกร"

นิกรอมยิ้ม

"รอไว้สิ้น พ.ศ. ๒๕๑๐ เสียก่อนดีกว่า ปีหน้าเราจะเลิกล้อท่านอย่างเด็ดขาด อันที่จริงท่านทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ไม่โกรธเราพวกเราก็ตคงไม่มีใครกระเช้าท่าน ดูอย่างคุณอาจมีนเป็นต้น ใครล้อท่านว่า ลูกมะอีหรือคนตะกรุมท่านกลับหัวเราะชอบใจ"

พลยอมรับสารภาพกับเพื่อน ๆ ว่าเขาไม่สบายใจและรู้สึกเสียใจมาก เท่าที่เขาชั่วเข้ากระเช้าเจ้าคุณปัจจนิกฯ อันเนื่องจากฤทธิ์กัญชา เขาตั้งใจว่าถ้าท่านเจ้าคุณกลับมาบ้านเขาจะกราบขอโทษท่านทันที

หนังสือพิมพ์ "ไทยรัฐ" ฉบับวันจันทร์นั้น มีแจ้งความขึ้นหนึ่งซึ่งค่อนข้างประหลาดและแหวกแนวสักหน่อย

คนหาย

พล อ. พระยาปัจจนิกพินาต สุภาพบุรุษในวัยชรา รูปร่างอ้วนเตี้ยพุงพลุ้ย ศีรษะล้านเลียนเหมือนลูกมะอีสุก ๆ ได้หายไปจากบ้าน "พัชรภรณ์" เมื่อตอนบ่ายวันเสาร์ที่ ๑๑ มีนาคมนี้

ท่านผู้ใดพบตัวพระยาปัจฉิมกษัตริย์ หรือทรราชที่อยู่ของท่าน กรุณาติดต่อกับ พ. อ.
กิมหงวน ไทยแท้ ที่บ้าน "พัชรภรณ์" จะสมนาคุณท่าน ๕,๐๐๐ บาท

เย็นวันจันทร์นั่นเอง

ขณะที่ขณะสี่สหายกับลูกชายของเขานั่งประชุมกันอยู่ในห้องโถง เสียงกริ่งโทรศัทพ์ดังก้องวานขึ้น
นิกรนั่งอยู่บนเก้าอี้ใกล้กับโต๊ะโทรศัทพ์จึงลุกขึ้นรับสาย

"ฮัลโล่ บ้าน "พัชรภรณ์" ครับ"

"อ้อ --- นั่นสุนัขนิกรพูดใช่ไหม"

"คุณพ่อหรือครับ คุณพ่ออยู่ที่ไหนครับ พวกเราทุกคนเป็นห่วงคุณพ่อมากนี่กว่า คนร้ายมัน
ฆ่าตายเสียแล้ว"

"ฆ่ามันนะซี ฉันจะอยู่ที่ไหนจะเป็นตายร้ายคืออย่างไร พวกสุนัขทั้งหลายอย่ามายุ่งเกี่ยวกับฉัน
บอกสุนัขที่ชื่อกิมหงวนมาพูดกับฉันหน่อยซี สำหรับแกฉันไม่มีธุระอะไรพูดด้วย"

นิกรกลั่นหัวเราะแทบแย้ เขาลดหูโทรศัทพ์ที่ลงแล้วร้องบอกกิมหงวน

"อ้ายหมาหงวน คุณพ่อจะพูดกับแกไว้อ"

อาเสี่ยแผ่นพรวดลุกขึ้นยืน เดินปราดมาที่โต๊ะโทรศัทพ์ด้วยความตื่นเต้นดีใจ

"ท่านพูดมาจากไหนวะอ้ายกร"

"ไม่รู้ซี ถามก็ไม่บอก" แล้วเขาก็ส่งหูโทรศัทพ์ให้อาเสี่ย

กิมหงวนยกหูโทรศัทพ์ขึ้นพูด

"ผม กิมหงวนพูดอยู่นี่แล้วครับ คุณอาอยู่ที่ไหนครับ"

"ช่างกู"

"แล้วกัน ใช้ภาษาไทยเดิมกับผมอีกแล้ว"

"เออซีวะ แกนะมันหมาไม่ใช่คนเลือกไปลงแจ้งความในหนังสือพิมพ์ทำไมว่าฉันหายไปจาก
บ้าน ลงโฆษณาแบบนี้คนเขาไม่รู้ความจริงเขาก็ต้องเข้าใจผิดคิดว่าฉันคงเสียชีวิตแน่นอน ถึงได้เตลิด
เปิดเปิงไป ฉันกับพวกแกขาดกันแล้ว ถึงฉันตายแก่ก็ไม่ต้องมาคูฝิฉัน"

เสี่ยหงวนกลั่นหัวเราะแทบแย้

"คั้วๆ ตำน่อ อาเจ๊ก นิก ๆ หน้อย ๆ เราอาหลงก้งม่ายช่างคงอึ้ง"

"มึงอย่าชั่วกุนะ" ท่านเจ้าคุณณพูดโทรศัทพ์ด้วยเสียงตะโกน "มึงต้องไปถอนแจ้งความใน
หนังสือพิมพ์ "ไทยรัฐ" โดยเร็ว"

พลลุกขึ้นเดินเข้ามาหาเสี่ยหงวนและนิกรซึ่งยืนอยู่ใกล้ ๆ กันแล้วพลก็แยงหูโทรศัทพ์มาจาก
อาเสี่ยยกขึ้นพูดกับท่านเจ้าคุณทันที

"คุณอาครับ ผม...พลพุดครับ ผมกับดิเรกขอรอบเท้าลูกะโทษเท่าที่เราสองคนได้วิ่งเกินคุณอา
เมื่อตอนกลางวันเพราะฤทธิ์กัญชาทำให้เราสนุกสนานกันเกินขอบเขตขอให้คุณอากลับบ้านเถอะครับ"

"กูไม่กลับ"

"โธ --- ยกโทษให้พวกเราสักครั้งเถอะครับ เจ้านพเสียใจมากครับที่คุณตาไปจากบ้าน คำรงก็
เหมือนกัน เจ้านพถึงกับบอกว่าถ้าคุณตาไม่กลับมาบ้านมัน จะฆ่าตัวตาย"

"หา จริง ๆ นะเอะ"

"จริงครับ ไม่เชื่อคุณอาลองถามยายกรดูซิครับ" แล้วพลก็ส่งหูโทรศัพท์ให้นักกร พักพโยกให้
นิกรพูดกับท่าน

นิกรหัวเราะกึกกัก พุดโทรศัพท์กับพ่อตาของเขา

"ผม ลูกเขยของคุณพ่อพุดครับ"

"ลูกเขยฉันไม่มี แกคือลูกหมาไม่ใช่ลูกเขย"

"โถ - คุณพ่อก็ ถึงผมเป็นลูกหมาก็เป็นลูกหมาที่น่ารักน่าเอ็นดูของคุณพ่อเอะครับ กลับมา
บ้านเถอะครับอายนพกับอายคำรงมันวุ่นวายใหญ่แล้วกลัวว่าคุณตาจะไม่กลับมาบ้าน"

"ช่วยไม่ได้ ฉันจะไปตามทางของฉันและฉันจะไม่ยอมบอกให้พวกแกรู้เป็นอันขาดว่าฉันอยู่
ไหน ฉันสบายใจแล้วที่ฉันมาจากพวกแก"

นายพลดิเรกลุกขึ้นวิ่งเหยาะ ๆ เข้ามาที่โต๊ะโทรศัพท์แล้วแบมือรับหูโทรศัพท์มาจากนิกร

"ฮัลโล พุดกับผมหน่อยซิครับ"

"ไม่จำเป็น ฉันเกลียดหน้าแกรู้ไหม แม้แต่เสียงของแกฉันก็ไม่อยากได้ยิน"

"โอ - โอ แอ้ม เวย์รี่ ซอรี ป้า"

"แกจะซอรี ซอ้อู หรือ ซอด้วงก็ช่างแก ฉันกับแกขาดกันแล้ว"

นายพลดิเรกหัวเราะหึ ๆ

"ท่านวางหูแล้ววะ" แล้วเขาก็วางหูโทรศัพท์ลงบนเครื่องของมันตามเดิม "ทำยังไงดีโว้ย ท่านไม่
ยอมบอกว่าท่านอยู่ที่ไหน"

นิกรว่า ปล่อยท่านก่อนเถอะวะ ท่านอาจจะไปพักอยู่กับเพื่อนฝูงของท่าน อีกไม่กี่วันท่านก็จะ
กลับมาเองเพราะท่านรักอายนพกับอายรงเป็นชีวิตจิตใจอย่างไรท่านก็ทนคิดถึงไม่ไหว"

พลพุดเสริมขึ้น

"แต่วันพุธนี้คุณแม่กับเมีย ๆ ของเราก็จะกลับมาจากหัวหินแล้ว ถ้าคุณแม่รู้ว่าคุณอาโกรธพวกเรา
ถึงกับหนีไปจากบ้าน พวกเราจะเดือดร้อนนะโว้ย"

นิกรยิ้มให้พล

"ปัญญาอยู่กับตัวกลัวจะไรวะอายพล เอะเถอะกันจะคิดอ่านแก้ไขเอง"

ตอนหัวค่ำคืนวันนั้นเอง พล.ต.พลได้รับโทรเลขจากคุณหญิงวาศมีข้อความว่า ท่านกับสีนางจะพักอยู่ที่หัวหินต่อไปอีกหนึ่งสัปดาห์ โทรเลขฉบับนี้ทำให้คณะสี่สหายโล่งใจไปตามกันเพราะมีเวลาสืบหาตัวเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเชิญให้ท่านเจ้าคุณกลับมาบ้านหรือมิฉะนั้นท่านก็กลับมาเอง

เมื่อเจ้าคุณปัจจนิก ๆ หายเจ็บไปถึง ๕ วัน พล นิกร กิมหงวน และศาสตราจารย์ดิเรกก็ชักไม่สบายใจ

ในที่สุดนิกรก็นำข้อความไปโฆษณาในหน้าหนังสือพิมพ์ "ไทยรัฐ" อีกครั้งหนึ่ง

พระยาปัจจนิกพินาศ

กรุณากลับบ้านด่วน ร.อ. นพ การณวงศ์ ไม่สบายมากมีอาการอยู่ในระหว่างอันตราย เพื่อถึง คุณตาตลอดเวลา.

พ.อ. นิกร การณวงศ์

นิกรได้สั่งกำชับสาวใช้ทุกคนที่มีหน้าที่ขึ้นมาทำงานบนตึกใหญ่และตึกเล็กว่า ถ้าหากว่าเจ้าคุณปัจจนิก ๆ โทรศัพทมาและใครเป็นคนรับสายก็ให้โกหกท่านว่านพลูกชายของเขาเป็นไข้หวัดใหญ่มีอาการค่อนข้างวิตกไม่ยอมให้นายพลดิเรกหรือหมอกคนหนึ่งคนใดรักษาเขา นอนชมอยู่ที่บ้านและเพื่อถึงท่านเจ้าคุณ นิกรสัญญาว่าเขาจะให้รางวัล ๑๐๐ บาท แก่ผู้ที่พูดโทรศัพทจากเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และโกหกท่านตามที่เขาสั่งนี้

อาหารค่ำมือนั้นเป็นไปอย่างเงียบเหงาสี่สหายกับลูกชายของเขาพร้อมโต๊ะรับประทานอาหารกันอยู่ในห้อง เมื่อขาดเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ไปคนหนึ่งทุกคนก็รู้สึกหงอยเหงาใจอย่างไรชอบกล และอดที่จะเป็นห่วงท่านไม่ได้เพราะท่านหายไป ๕ วันแล้ว

เจ้าแห้วยืนอยู่ข้างประตูห้องรับประทานอาหารคอยปรนนิบัติรับใช้เจ้านายของเขา พอได้ยินเสียงกริ่งโทรศัพทดังขึ้น เจ้าแห้วก็รีบวิ่งออกไปจากห้องรับประทานอาหารทันทีด้วยความหวังที่จะได้เงินรางวัลจากนิกร ๑๐๐ บาทถ้าหากว่าเจ้าคุณปัจจนิก ๆ โทรศัพทมา

เจ้าแห้วยกหูโทรศัพทขึ้นพูดทันที

"บ้าน "พัชรารณณ์" ครับ"

"อ้ายแห้วเธอ"

เจ้าแห้วดีใจเหลือที่จะกล่าว เขาจำเสียงท่านเจ้าคุณได้ดี

"ครับผม ผมเองครับ รับประทานท่านเจ้าคุณหรือครับ"

"ใช่ อ้ายกรรมันลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์ว่าเจ้านพไม่สบายป่วยเป็นไข้หวัดใหญ่ไม่ยอมให้หมอรักษา และเพื่อถึงฉันนะเป็นความจริงหรือเปล่า หรือว่าอ้ายกรรมันโกหกฉันเพื่อให้ฉันกลับไปบ้าน"

เจ้าแห้วบอกตัวเองเงิน ๑๐๐ บาทเป็นของเขาแน่ ๆ

"รับประทานเป็นความจริงครับ"

"หา เจ้านพป่วยเธอ"

"ครับผม รับประทานบ่นถึงท่านตลอดวันเชียวครับ รับประทานอาหารนำวิตครับ ไม่ยอมรับประทานยาและอาหารคุณหญิงกับคุณผู้หญิงก็ยังไม่กลับจากหัวหิน แต่คุณพลโทรเลขไปเรียนให้ท่านทราบแล้วครับ"

"เจ้านพเป็นไข้หวัดใหญ่"

"ครับผม"

"แกไม่ได้โกหกฉันนะ"

"โธ - รับประทานผมจะกล้ากล่าวเท็จกับท่านเชียวหรือครับ"

"ดีแล้ว ถ้ายังงั้นฉันจะไปเยี่ยมหลานของฉันเดี๋ยวนี้ แล้วดำรงละสบายดีหรือ"

"รับประทานตั้งแต่ท่านไปจากบ้าน คุณดำรงชิมไปครับ บ่นถึงท่านตลอดวันแหละครับ"

"แกอย่าบอกอ้ายสี่คนนั่นนะว่าฉันจะไปบ้านภายในครึ่งชั่วโมงนี้เป็นอย่างซ้ำ เลิกกันไว้ ฉันเป็นห่วงหลานฉันมาก"

เมื่อได้ยินเสียงหูโทรศัพท์ทางฝ่ายเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ฤควางเจ้าแห้วก็วางหูโทรศัพท์ลงบนเครื่องของมันตามเดิมแล้วเดินยืมกริมกลับเข้าไปในห้องรับแขกด้วยความดีใจ

"ใครโทรมาวะ" นิกรถาม

"ท่านเจ้าคุณนะซีครับ รับประทานท่านถามผมว่าคุณนพป่วยจริง ๆ หรือเปล่า ผมโกหกท่านอย่างคล่องแคล่วว่าคุณนพไม่สบายมากไม่ยอมรับประทานยาและอาหาร ท่านเจ้าคุณบอกว่า ท่านจะมาเยี่ยมคุณนพภายในครึ่งชั่วโมงนี้แหละครับ"

"ได้เรื่องแล้วไว้นพ แกจะต้องแสดงละครนอกเวทีหลอกคุณตาของแกให้ท่านเชื่อว่าแกไม่สบายจริง ๆ ท่านจะได้ไม่ไปไหนกลับมาอยู่บ้านตามเดิม"

"ตกลงครับพ่อ เรื่องโกหกหลอกหลวงคน ให้หลงเชื่อผมแน่ ครับเพราะผมเป็นลูกพ่อ"

นิกรทำหน้าซอบถแล้วเงยหน้ามองดูเจ้าแห้ว

"ประเดี๋ยวแกต้องทำหน้าที่เฝ้าไข้หน่อยนะจะได้สมเหตุสมผล ให้อ้ายนพไปนอนป่วยอยู่ที่ตึกเล็กสร้างบรรยากาศให้แนบเนียนหน่อย หาขวดยาตั้งไว้บนโต๊ะข้างเตียงนอน นอกจากนี้ก็ควรมีแจกันดอกไม้สด ผลไม้และอาหารสำหรับคนเจ็บ"

"ครับ รับประทานผมจะจัดการให้เรียบร้อย แต่ว่า..... รางวัล ๑๐๐ บาทที่ผมรับโทรศัพท์"

นิกรแกลังทำโมโหคุณเจียว

"เดี๋ยวก็โดนเตะเท่านั้น รับโทรศัพท์นิดเดียวจะเอาตั้งร้อยเชียวแหละ มันจะมากไปอ้ายแห้วรู้สึกว่าคุณนพเป็นพระเจ้าไปแล้ว"

เจ้าแห้วขมวดคิ้วเข้าหากัน

"รับประทานคุณเป็นคนพูดเองนะครับว่าถ้าใครรับโทรศัพท์ที่ท่านเจ้าคุณโทรมาก็ให้โกหกท่านว่าคุณนพไม่สบายมาก แล้วคุณจะให้รางวัล ๑๐๐ บาท"

นิกรจู้ปาก

"คำพูดของคนอย่างฉันแกเชื่อถือแกก็โง่เต็มทน"

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับประทานอาหาร เจ้าแห้วเดินบนพื้มาไปนั่งบนม้านั่งมดตัวหนึ่ง ทางที่พักอาหารซึ่งอยู่ใกล้กับประตูด้านเฉลียงหลังตึก

ในช่วงโมงเดียวกันนั่นเองเจ้าคุณปัจฉนิก ๕ ก็มาถึงบ้าน "พัชรภรณ์" โดยรถโกลสโมบิลเก๋งคันงามของท่าน ความจริงท่านไม่ได้หลบหนีไปไหน ท่านพักอยู่ที่บ้านเพื่อนสนิทของท่านคนหนึ่ง ที่ทุ่งมหาเมฆ

เจ้าคุณปัจฉนิก ๕ บังคับรถให้หยุดหนึ่งที่หน้าตึกใหญ่ พอท่านก้าวลงจากรถ คณะพรรคสี่สหายก็พากันออกมาจากห้องโถงอย่างร้อนรน ทุกคนต่างกระพุ่มมือไหว้ท่านอย่างนอบน้อม ท่านเจ้าคุณเดินขึ้นมาบนตึกด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"เจ้านพเป็นยังไง" ท่านกล่าวถามนายพลดิเรกอย่างเป็นทางการ

ศาสตราจารย์ดิเรกแกดั่งถอนหายใจเบา ๆ

"อาการเข้าคั่นโคมาแล้วครับ"

เจ้าคุณปัจฉนิก ๕ สะดุ้งโหยง

"เข้าคั่นโคมา โธ่ - นี่หมายความว่าหลานรักของพ่อจะต้องเสียชีวิตหรืออย่างไร"

นิกรร้องไห้โฮเพื่อให้สมบทบาท

"น่ากลัวไม่รอดครับคุณพ่อ เมื่อตอนเย็นซัปดาห์ตั้งห้าปากปะหงับ ๆ เสลดทางหัวตีคร้อก ๆ อ้า - แกสรวนดีสี่วันใช้มานานแล้วครับ คนแก่อายุ ๗๐ กว่าแล้วก็เจ็บถอดแอดอย่างนี้"

ท่านเจ้าคุณลืมตาโพล่ง

"แกพูดถึงใครวะอ้ายกร"

"ลุงฉิมผัวป่าพลอยหลังบ้านเรายังไงล่ะครับ"

เจ้าคุณปัจฉนิก ๕ กลืนน้ำลายเอือก

"คนอื่นไม่เกี่ยวไวย้ ฉันทามถึงอาการป่วยของเจ้านพหลานชายของฉัน"

"อ้อ ผมนึกว่าคุณพ่อถามถึงลุงฉิมเชิญครับ ไปที่ตึกเล็กเถอะครับ อ้ายนพนอนรอความตายอยู่ในห้องนอน เมื่อกี้ผมได้ยินเสียงนกแสกร้อง มันบินวนเวียนไปมารอบบ้านเราเข้าใจว่าอ้ายนพคงไม่รอดแน่"

ท่านเจ้าคุณซักฉิว

"แกนะซีตาย" แล้วท่านก็หันมามองดูหน้าพลอยอย่างเคื่อง ๆ "คุณหญิงกับพวกเมีย ๆ ของพวกแกยังไม่กลับจากหัวหินอีกเระอะ"

พลยิ้มเจื่อน ๆ

"ยังครับคุณแม่โทรเลขมาบอกว่าจะอยู่หัวหินอีก ๗ วัน อ้า - คุณอา กลับมาอยู่บ้านเราเถอะนะครับ พวกผมจะได้บอปูนใจ"

เสียงหวนพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

"บ้านไม่มีผู้ใหญ่ก็ขาดความอบอุ่นเหมือนกับต้ำน้ำพริกไม่ใช่แมงดา"

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ทำตาปริบ ๆ ค่อย ๆ หันหน้ามามองดูหน้าอาเสี่ย

"แล้วมะอีกต้องใส่ด้วยไหม"

"ไม่เกี่ยวครับ" อาเสี่ยพูดแบบหน้าตาย "พวกผมจูดรูปจูดเทียนสาบานกับพระแล้วว่าเราจะไม่
ยั่วเย้ากระเซ้าปอดคุณอาอีก"

"ให้มันแน่เถอะวะ"

นายพลดิเรกพูดเสริมขึ้น

"แน่ครับคุณพ่อ คุณพ่อหายไปห้าวันพวกเราลุ่มใจแทบเป็นบ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับไม่
ยอมกินข้าว"

นิกรยิ้มให้พ่อตาของเขา

"จริงครับให้ผมเดินตายซีเอา ตั้งแต่คุณพ่อไปจากบ้านผมไม่ได้รับประทานข้าวเลย"

"ใช่ แกกินก๋วยเตี๋ยว หรือขนมปังแทนข้าวใช่ไหมล่ะ"

สี่สหายแกล้งหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กันเหมือนกับว่า ที่ท่านเจ้าคุณพูดดักคอบนิกรนั้นขบขันที่สุด
เจ้าคุณปัจฉนิกฯ เดินนำหน้าพาคณะพรรคสี่สหายเข้าไปในห้องโถง และออกไปทางหลังตึก แต่นิกรยังไม่ยอมออกจากห้องโถง เขาวิ่งปราดมาที่โต๊ะโทรศัพท์ยกหูโทรศัพท์เครื่องภายในชั้นหมุนเลขหมายต่อ
ตรงไปที่ห้องนอน ของเจ้าหนูมูรูปหล่อทั้งสี่คน ปรากฏว่าเจ้าแห้วเป็นคนรับสาย

"รับประทานผมพูดครับ"

"เตรียมพร้อมไว้ คุณพ่อกลับมาบ้านแล้วและกำลังมาที่ตึกเล็ก บอกอ้ายนพให้แสดงบทบาท
เป็นคนเจ็บ เลิกกันนะ"

ตึกเล็กหรือตึกใหม่สงบเงียบ

เมื่อเจ้าคุณปัจฉนิกฯ พาพลกิมหงวนและนายพลดิเรกเดินเข้ามาในห้องทุกคน ก็แลเห็นพนัส
สมนึก และศาสตราจารย์ดำรงนั่งรวมกันอยู่บนเตียงนอนเตียงแรก ซึ่งเป็นเตียงนอนของพนัส ส่วนนพ
นอนนิ่งเฉยอยู่บนเตียงนอนเตียงที่สอง ร่างของเขามีผ้าห่มสีฟ้า คลุมตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า นิกร
ค่อย ๆ ย่องเข้ามาในห้องด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส

เจ้าแห้วนั่งพับเพียบร้องไห้กระซิก ๆ อยู่ข้างประตูห้อง พลดีดลูกไขว้เฉียดคางเจ้าแห้วไปอย่าง
หวุดหวิด

"อย่าเพิ่งร้องไว้ ให้อ้ายนพมันตายเสียก่อน"

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ หน้าซีดเผือดเต็มไปด้วยความห่วงใย หลานชายสุดที่รักของท่าน ท่านกล่าว
ถามพนัสทันที

"ทำไมปล่อยให้เขาผ้าห่มคลุมหัวตลอดคืนอย่างนี้มองดูคล้าย ๆ คนตาย"

พนัสว่า "มันหนาวครับ พวกเราไม่ให้มันคลุมโปงมันก็ไม่เชื่อ"

ท่านเจ้าคุณหันมาทางดิเรก

"แกได้ให้การรักษาอะไรไปบ้างหรือยัง"

"นพมันไม่ยอมให้ผมตรวจรักษาครับมันว่าผมจะรักษาให้มัน ก็ต้องให้คุณตากลับมาอยู่บ้านเสียก่อน"

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ ทำตาแดง ๆ เหมือนกับจะร้องไห้ ท่านเดินไปนั่งที่เตียงนอนที่ ๓ ซึ่งเป็นเตียงนอนของสมนึกแล้วท่านก็กล่าวกับสมนึก

"ค่อย ๆ ดึงผ้าห่มที่คลุมหัวเจ้านพออกซิ"

"อย่าเลยครับคุณปู่ มันเพิ่งม่อยหลับไปเมื่อสักครู่นี้เอง"

"แต่ก็ไม่ควรให้มันนอนคลุมโปงอย่างนี้ ดึงผ้าออกเถอะ"

เสียทีถอนหายใจเบา ๆ เขาก็มัวต้งดึงผ้าห่มที่คลุมศีรษะ ร.อ.นพลงมา ทันใดนั้นเองสี่สหายก็ใจหายวาบไปตามกันเมื่อทุกคนแลเห็นนพแก้งทำเป็นนอนหลับ แต่ศีรษะของนพสวมหัวล้านจำลอง

ไม่มีใครกล้าหัวเราะ ท่านเจ้าคุณชบگرامรอดค่อย ๆ หันมาทางคณะพรรคสี่สหาย

"หมายความว่าอะไรวะ"

นิกรรีบพูดกลบเกลื่อน

"คือยังงี้ครับคุณพ่อ ตั้งแต่คุณพ่อหนีไปจากบ้าน อ้ายนพไม่ยอมถอดหัวล้านกระดาดออกจากศีรษะเลย มันบอกว่าใส่หัวล้านแล้ว ค่อยคลายความคิดถึงคุณตาไปได้บ้าง"

เหตุผลของนิกรทำให้เจ้าคุณปัจฉนิกฯ หายโกรธและเชื่อว่าเป็นความจริง ท่านเปลี่ยนสายตามาที่ใบหน้าของนพซึ่ง ร.อ.นพได้ลืมตาขึ้นพอดี แต่แล้วก็แก้งทำเป็นว่าอาการของเขากำลังหนักมาก

"โอ๊ย....คุณตาหรือครับ ช่วยบอกผมหน่อยครับ คนที่กำลังจะสิ้นใจตายเขาเรียกพระอรหันต์ไหมครับ"

ท่านเจ้าคุณน้ำตาคลอ

"เจ้ายังไม่ตายหรอกลูก ถ้าตายพ่อของเจ้าก็ต้องตายก่อน"

นพแก้งทำเป็นร้องคราง ออกมาอีกครั้งหนึ่งแล้วลุกขึ้นนั่งยิ้มให้เจ้าคุณปัจฉนิกฯ

"ผมเห็นหน้าคุณตาผมค่อยยังชั่วแล้วครับ" พูดจบเขาก็ถอดหัวล้านจำลองออกจากศีรษะส่งให้เจ้าคุณปัจฉนิกฯ "ผมฝากหัวล้านของผมไว้ด้วยครับ ใส่มาหลายวันแล้วรำคาญเต็มทน"

ท่านเจ้าคุณ พิจารณาหัวล้านจำลองอันนั้นแล้วถามว่า

"แกไปเอามาจากไหน"

"พ่อเขาซื้อมาจากงานภูเขาทองปีก่อนครับ ผมจำได้ว่าพ่อกว้านซื้อมา ๑๐ อัน"

เจ้าคุณปัจจุบันฯ หันขวับมาทางสี่สหาย พล นิกร กิมหงวน และศาสตราจารย์ดิเรก ต่างพากันเดินยิ้มกริ่มออกไปจากห้องนั้น เจ้าแห้วรีบลุกขึ้นตามไปด้วยพอออกมาพ้นห้องทุกคน ก็หัวเราะกันอย่างครื้นเครง

"ไปเถอะไว้ย" พลพูดพลางหัวเราะพลาง "ปล่อยให้ท่านคุยกับลูก ๆ ของเราเถอะ เข้าใจว่าท่านคงจะไม่ไปไหนอีกแล้วโล่งใจไปที่ ประเดี๋ยวท่านกลับไปตีไก่ใหญ่กันจะกราบขอขมาท่าน"

นายพลดิเรกเห็นฟ้องด้วย

"ออไร ไอ่ด้วย" แล้วเขาก็หันมาพูดกับเจ้าแห้ว "เข้าไปอยู่ในห้องซีออกมาทำไม"

"รับประทานไม่เอาละครับ ผมอดหัวเราะไม่ได้ ถ้าผลอหัวเราะขึ้นรับประทานผมก็ถูกเจ้าคุณกระที่บผมเท่านั้น"

สี่สหายพากันกลับไปตีไก่ใหญ่ และเจ้าแห้วติดตามไปด้วย